

שלום אנשים טובים,

קראתי עכשיו את המילים של גאיה שוב. לעומק.
כבר קראתי את המכתב שלה שלשום ועניתי לה במייל פרטי ואישי.
קראתי לראשונה עכשיו את התגובות, והן מרובות ומגוונות. ונזכרתי למה אני לא כותב בפייסבוק.
השתמשתי בפייסבוק אולי 20 פעמים, בעיקר להזמין אנשים למסיבות או לפרויקטים אוהבים.
זה לא שהמדיום בעייתי בעיניי, הוא נפלא ויש בו גם קבוצות נפלאות,
פשוט שיש שם את זילות המילה מכל עבר, ואנחנו בוראי עולם, והמילים לוכדות ומשחררות אותנו.
לגבי תוכן המכתב אני מבקש להתייחס ובפירוט למטה, רק כותב כמה שורות למי שזה לא מעניין אותו.
זה לא כתב הגנה, אין לי על מה להתנצל, אני לא צריך סנגור. **זה שיתוף שלי מהלב!**
אתם מכירים אותי, חלקכם יותר, חלקכם פחות. מי שמכיר אותי ואת המהפכה בשלב זה גיבש איזושהי דעה.
אז מי שכבר בטוח/ה שזו כת, בטח לא קשוב, והוא כבר שטוף מוח של מוחו עצמו,
וגם ימצא את מי שחושבים דומה שיצדיקו אותו ויחד ישטפו זה את מוחו של זה. דומה מושך דומה.

יש בי המון חמלה לכל הכאב הזה שצף כאן. להקשבה של חלק מהאנשים שאיזושהו רוע או עוול היה פה.
יש לי רק דברים טובים לומר על גאיה, וגם עניתי לה באופן פרטי, כמו שראוי להבנתי לעשות.
אני ביקשתי ממנה סליחה כי בעולמה לצד הדברים הטובים המהפכה מופיעה כמשהו שגרם נזק.
אני לא בא לערער על האמונה הזו, כל אחד מאמין במה שהוא מאמין, ואיש באמונתו יחיה.
האמת היא כמובן לא אצל אף אחד ואחת מאיתנו. המילה "אמת" מופיעה המון פעמים בתכתובת בפייסבוק,
מבטיח שלא תקראו אותה פה אפילו פעם אחת מאחורי איזושהו טיעון. יש לי משנה סדורה, לא חזקה על האמת.
אני גם מרגיש רצון להתחנן בפנינו שנפסיק לדבר על מישהו בגנותו ונחפש ונעצים את הטוב.
לקרוא למישהו בשמות מאחורי גבו, או בפומבי, זה פשוט לא מגניב, ולא מכבד. בואו נשמור על טוהר המילה.
מבטיח לכם, שאני לא דיברתי כל השנה הזו אף לא פעם אחת בגנות אדם או רכילות שלילית.
לא עליך ולא עליך ולא על אף אחד. יותר מזה, אם מישהו יפיץ משהו שלילי על מישהו אשתדל לעצור אותו.
בתעמולת הבחירות ממש נהייתי עצוב מזה. אז בבקשה – בואו לא נרכל ולא נעליל.
זה לא אלוהי ולא בשמיים, זו אתיקה פנימית שמכבדת התפתחות ומכבדת אנושיות.

אני גם רוצה לומר שדיברו איתי הרבה אנשים ומכולם ביקשתי לא להפיץ לשון הרע ולהשאר קשובים ופתוחים.
הטוהר של הכוונה הוא שחשוב, הרב קוק הגדול אמר ש"תחיית הכוונה היא תחיית העולם".
היזמה של מהפכה של אהבה קמה מכוונה טהורה והתקדמה כך.
בדרך גם נעשו הרבה "טעויות" שאני מייחס לחולשות אנושיות, ואני מקבל אחריות על הטוב ועל הפחות טוב.

אז מהפכה של אהבה היא כת מסוכנת? אני רע? ההשפעה שלנו שלילית?
מי שרוצה להקשיב לפרספקטיבה שלי שהיתה הכי בפנים. שיקרא. מומלץ בלב פתוח.
אני אכתוב בפירוט עכשיו למי שמעוניין לקרוא.
אתייחס לנקודות שעלו בפייסבוק ולמשנה הסדורה במהפכה של אהבה ולהתארגנות.

אני בהערכה ובהודיה לכולם על מי שהם. רואה כל אחד ואחת כהוויות מוארות בפוטנציאל.
רק ברכה בלב יש לי לכל אחת ואחד מאיתנו.
אהבה, אייל

התייחסות עמוקה

קודם תודה לכל מי שהתקשר או שלח מילות אהבה ודרש בשלומי. לא נפגעת. אולי שמי נפגע, אבל "אני" זה לא שמי. קיבלתי סמסים וטלפונים תומכים ומעודדים, ואיזה כיף על חברים. אבל גם אמרתי לכולם שאני לא צריך סנגור. ארקדי דוכין כתב פעם בשיר מרוב אהבתי: "הכי חשוב שכל אחד יאמין בעצמו". יש דבר אחד שאי אפשר לברוח ממנו והוא מעצמך. אני מכיר את עצמי ולא זקוק להגנה ולהצטדק, אני הולך לישון שנת ישרים ובלב שקט. אתם הכרתם אותי ואת נפשי. עם חלקכם עברתי חתיכת פרק. ממה שאני יודע את עצמי - אני מתוק. נורא קל לעשות עליי דמוניציה (יענו שאני השטן) אבל לא. עם כל הכבוד לאגו שלי. לא שטן ולא בטיח. סתם בנאדם. כמו כל אחד אחר גם לי כמו באגדה האינדיאנית יש את הזאב הרע ואת הזאב הטוב, וזה שמנצח הוא הזאב שאני בוחר להאכיל. ואני משתדל להאכיל את הטוב. משתדל. אני אופטימי ואני תמים ואוהב אדם. לא חשבתי בכלל שיש כמה שכועסים עליי ועל היצירה שלנו ככה. זה הפתיע אותי לקרוא כמה מהמגיבים שזה מה שאתם חושבים.

העיקר שכל אחד יאמין בעצמו. בשבילי זה אומר לא להיות קורבן של המציאות. הכי קל להיות קורבן של העולם. זה מתכון בטוח למרמור ותסכול. ואני לא קורבן פה, ואף אחד לא היה קורבן שלי. כל אחד אדם חופשי ועוצמתי מעין כמותו ומעין כמותה. כל הרעיון של שטיפת מוח קורבני בעיניי. לשיטתי, החברה שוטפת לנו את המוח מרגע אפס. חברת ההמונים היא הכת הגדולה ביותר שקיימת, וזה הכי מיינסטרימי לקרוא לתרבות אלטרנטיבית כת. שטיפת מוח, נו באמת. נסו לקרוא לזה אג'נדה, **משנה סדורה**, כזו שאפשר להתחבר אליה או לא. כתות מסוכנות פועלות להרחיק מהמשפחה, או ניתוק מהחברה, או תכתיבים כלשהם, ואלו אינם אצלנו, אנחנו באים עם רעיון "ואהבת לרעך כמוך" ולא לוחצים להצטרף אלינו ובטח לא מקשים על לעזוב כמו שיש קבוצות שעושות. כל כוונתנו היא רק להיטיב. גם אם זה יוצא לפעמים עקום בגלל חולשות אנושיות (טועים, טעות, קורה). אין לי חרטה וצער על דבר, חזרתי על המנטרה - כל אחד הוא הכי טוב שהוא יכול להיות בכל רגע, וכך גם אני. אז אני לא מרגיש שום צורך להתנצל או להתחרט על משהו חבריי, רק מוכנות לשתף. אין לי אשמה או האשמה ומבחינתי כולנו זכאים במשפט, ויותר מזה מבחינתי אין בכלל בית משפט. יש רק כוונות. וכוונותי טהורות, ובאשר לך או לך או לך, תבדקו עם עצמכם בעצמכם. אצלי אתם בכף דין זכות. אז בבקשה, חלאס עם האשמות ועם קורבנות, בואו נראה את הטוב אחד בשני ונעצים זה את זה מתוך הטוב. האם אנחנו כל הזמן עושים זאת??? האם אני כל הזמן עושה זאת??? ברור שלא. בואו נשתדל ונשאף לזה.

במשך כשנה וחצי במהפכה של אהבה הנחיתי את הקבוצה המופלאה הזו בתהליכים. הנחיתי אותנו ביצירה. ואחנו יצרנו שמות, מבנים, מעגלים, פרויקטים, כנסים, מסיבות, ארועים, תכנים, והרבה **נתינה**... כל שבוע כעמוד שדרה קבוע הנחיתי אותנו דרך משנה סדורה ברורה, לא אוסף נקודות אקראיות. אתה יכול להתחבר אליה או לא, אתה יכול להתמסר אליה או לעזוב. הכל בסדר. זו יצירה ברורה, ועמוד השדרה מובהק. להיות קורבן שרוצה ש"עמוד השדרה" הגרעיני יהיה משהו אחר זה לא מכבד אף אחד. ביצירה הזו למשל יש כמה רעיונות ולפיהם נבנו נתיבים של פרקטיקות לתרגל את הרעיונות. הרעיון למשל של היפוך האנוכיות לשירות, היו לו כמה מבנים נוקשים. חבריי, אני מאמין במבנים נוקשים! אם אתה לא מאמין בזה שמאסטר זן יכול להכות אותך במקל אם הוא יראה שאתה מנומנם, אז אל תלך למנזר זן, כי מה לעשות, במנזר זן יכו אותך במקל לפעמים. אם אתה לא מאמין באלוהים, אל תצטרף לשיבת חרדים. זה פשוט **הגיון בריא**.

המבנים הנוקשים נועדו רק כדי ליצור **נתיב של התפתחות** ופרקטיקה. אצלנו הם הותאמו לאורחות החיים המערביים ולת"א בפרט והם היו רכים. למשל, להשתתף ב2 פרויקטים בחודש, או לקבל תפקיד בתוך התארגנות, אלו מבנים שנועדו ליצור מסגרת תרגול והתפתחות. הם נוצרו בשביל אנשים, ולא מתוך ערך לעצמם. הם נוצרו באהבה. כל עוד הקפדנו עליהם אז גם היה נתיב ברור. ברגע שפוררנו את הנתיב אז הקבוצה שהתפתחה בשירות החלה להתפורר. כשמישהו לא עמד בסטנדרט הבסיסי שיצרנו אז דיברנו איתו במחויבות, היה צוות של אנשים שערבים לאנשים, קראנו לו כנף אנשים. דיברנו עם כל אחד ואחת.

תמכנו בעצמנו להתפתח מלהתרכז בעצמנו בלבד, לעבר ההתרכזות בכולנו. **מ-WE ל-WE** זוכרים?

ייתכן ולא כולכם ראיתם בזה נתיב נכון לכם, וזה סבבה, אבל זה לא אומר משהו בגנות הנתיב. אנחנו תרבות וחברה של אנשים שמרוכזים בעצמם, ומנסיוני בליווי של המון אנשים גיליתי שאנשים אומללים בגלל הפתולוגיה הזו של התרכזות בעצמי.

שירות לא אומר לבטל את עצמך, להפך, זה אומר שאתה שם את **כולנו** במרכז, לא רק אותך. אני הנחיתי את הנושא הזה בדרכים שונות, כי המבנה שלנו היה כזה שכל שבוע הצטרפו חברים חדשים, אז זה אכן היה מאתגר ושיתפתי מידי פעם באתגר הזה בשבילי. כי כל 4 מפגשים בסבב חזרתי על עצמי למען המצטרפים החדשים. ברור לי איך זה יכול להשמע שטיפת מוח כי זה חוזר כמו לופ. אבל בגלל זה התכוננתי מראש לפגישות, והבאתי סרטונים שונים, והבאתי אנקדוטות שונות. זה מה שהבדיל את אותם מפגשי יום ראשון ממפגשי ההכשרה למשל, אותם כל אחד עבר פעם אחת בלבד אז הם לא היו חזרתיים בשביל אף אחד. הנחיתי 72 מפגשי השראה כאלו. ונתתי את עצמי ללא תמורה. אין לי גאוה על זה, ובטח שאין לי חרטה.

כשמישהו לא פעל לפי הסטנדרט שהסכמנו עליו, שאני אגב אישית רואה בו סטנדרט מינימאלי בשביל ההתפתחות הזו מנפרדות לאחדות, אז דיברנו איתו שוב ושוב. לא הוצאנו מהקבוצה, מישהו יצא ממנה רק כי הוא לא עמד ב"כללי המשחק" של הנתיב ולא כי היתה סלקציה, כי פשוט לא היתה. כל אחד היה בנתיב הזה מבחירתו. אין כפייה ברוח. אי אפשר לדחוף מישהו להתפתח, זה "מבפנים החוצה". אולי כל נושא החוקים נשמע מחמיר, אבל כך היה, ולא אחרת. זה מבנה משחרר שדורש מאמץ בכיוון ההפוך. אפשר לראות בזה משהו לא אוהב. אפשר גם לראות בזה משהו שיפוטי. פה ושם אכן מישהו חטא בשיפוטיות כלפי מישהו אחר, אולי גם אני, ואם כן סליחה. אבל הכוונה בטח שלא היתה להאשים, אלא להבין את העיקרון הזה ולרצות ללכת את הדרך, להשתוקק ללכת את הדרך. לא בשביל העולם, אלא קודם כל בשביל עצמך!!! למה בשבילך? זה קשור לרצון חופשי ולבחירה. זה קשור **לחופש**. בדרך כלל אנחנו לא חופשיים ומגיבים לעולם. מישהו יכול אשכרה להרביץ למישהו ולהגיד "תראה מה גרמת לי לעשות". להיות חופשי זה לקבל אחריות, ולהבין שבעוד שאין לך שום בחירה על מה שקורה לך, יש לך את הבחירה החופשית להתייחס למה שקורה לך. בשביל להאיץ את האבולוציה הזו שכולה מ"עבודות לחירות" אז כדאי ללכת את הדרך. אני רואה אנשים משועבדים לאמונותיהם, אנשים שישנים והחמלה שלהם רדומה, ואני רואה המון יופי, ואני רואה את היהלום הפנימי מתחת להמון פחם. כדאי ללכת את הדרך. ממש. אבל העצמי הנפרד יילחם. והכי קל להגיד שהדרך לא נכונה, שהיא שלילית, שהחוקים נוקשים.

זה כמו שמישהו שרוצה להגמל מאלכוהול ילך לאלכוהוליסטים אנונימיים ויגיד שהחוקים שלהם נוקשים, שאין שם חמלה שם, ואז ילך וישתה בבית. זה אשכרה ככה. ברוך אינסופי, הייתי לוקח לו את הבקבוק גם אם הוא ירביץ לי, מתוך מחויבות אליו, אבל רק אם הוא יגיד שהוא רוצה. ובשבילי, אם היית במסגרת זה סימן שבמידת מה נשמתך כיוונה אותך לשם, ורצית. אני לא עושה את זה כמורה לתלמידים. אני עושה את זה כתלמיד שהולך בדרך עם אחרים ואחיות. תמיד תלמיד. החכמה משותפת לכולנו, ואני לא דיברתי על שום דבר שלא חייתי בעצמי. אני אדם פרטי ולא ציבורי, ואנו קבוצת אנשים פרטיים. אני משתף את תפיסות העולם שלי בגלוי. תפיסות שאני חי!

גאיה כתבת במכתבך למעלה מ-10 פעמים את המילה "**אמת**" וחתמת אותו בשורה "**אז זוהי האמת והמציאות היפה והפחות יפה**". אז זוהי האמת? כמובן שלא, לאף אדם אין בעלות על האמת האבסולוטית. יש את ההתפלספות הזו שנקראת "האמת שלי". יענו, כל אחד והאמת שלו. אני קורא לזה בשם אחר "השקר שלי". להבנתי כולנו שקרנים כשאנחנו אוחזים באמת, ומצדיקים את עצמנו כשאנחנו קוראים לה האמת שלנו. בקבלה קוראים לזה "עלמא דשקרא" כלומר עולם השקר. כל אחד חי את השקר שלו. השורה התחתונה של מסלול ערות שהיא בערך ההתעוררות כולה על רגל אחת: "אנחנו יצורי אהבה, אנחנו תמימים, ולכן אנחנו מאמינים במה שאנחנו מאמינים, בתמימותנו אנחנו נשבים במערכת האמונות של העולם ושל עצמנו". זה הסיסטם, מערכת האמונות שלנו. אז מה אפשר לעשות עם כל השקר הזה? ליצור מערכות אמונה משחררות, וליצור מבנים משחררים. בהבנה שלי, אני מאמין במה שאני מאמין, כמו שגאיה מאמינה במה שהיא מאמינה, וכך כל אחד אחר. אז איך אני יכול לכעוס על מישהו שמתנהג למשל בגזענות על מה שהוא מאמין? רק חמלה והבנה.

האמת היא יותר כמו מעגל, ולמעגל אין צדדים, ולכן אין לאמת צדדים. היא **מסכימה מכל כיוון**. אז האם מהפכה של אהבה זו האמת? האם זו הדרך הנכונה? כמובן שלא, אין דרך נכונה, יש את הדרך הנכונה לך. אולי מישהו חושב שכולם מורים שלו, ואני מבין אחרת, להבנתי כולנו עבדים. מי יותר ומי עוד יותר. אף אחד לא מורה של אף אחד, אבל כולם תלמידים של הרוח אם הם בוחרים, וכן יש בינינו התפתחות בדרגות מודעות. ואני אסביר... ההבדל במודעות בין אנשים הוא פשוט – כמה שאתה יודע ש"האמת שלך" היא לא אמיתית כך המודעות שלך יותר מתרחבת, אתה "יודע שאתה לא יודע" וזה משחרר, כך אתה ענו יותר וכך אתה מכבד וקשוב יותר. וכשמישהו כזה שומע שמישהו חושב ש"האמת שלו" היא האמת האמיתית, אז כל מה שאפשר להביא למרחב הזה הוא הקשבה ורוך וסבלנות, ואולי ליישם משהו מזה. תכלס, כולנו רואים מנק' מבט צרה שלנו, אבל אנחנו באופן יחסי זה לזה רואים תמונה רחבה או צרה יותר, הכל תלוי כמה התודעה שלנו משוחררת מאטצ'מנט לדעותינו ועד כמה אנחנו מזדהים איתן. כמה שאנחנו יותר מזדהים עם הדעת אנחנו בארץ (כמו עץ הדעת טוב ורע) וכמה שפחות מזדהים אז רואים תמונה רחבה יותר. כולנו מוזמנים להתעלות, זה קל, פשוט להכיר בכך שדעתך היא רק דעתך. לפעמים נתפסתי כמי שחושב שהאמת אצלו, אבל ביני לביני חברים אני יודע אחרת, ואז אני עמדה למען ההצמדות שאני מזהה מולי, ומאפשר את השיעור הזה של לשחרר או להצמד. עזבו אותי לשיעורי, והתרכזו בעצמכם. גם במכתב הזה שלי אין אמת, ולא כתבתי "באמת" על שום דבר פה. גם לא אחתום אותו ש"זוהי האמת". רק כוונות טובות וטהורות. והכוונות שלי טובות וטהורות. יש בי אהבה. האהבה שלי היא אדירה ומהממת. היא ללא תנאים ונצחית. כך גם האהבה שלך. היא שלנו. זו אותה האהבה.

גאיה, בחרת לשחרר את הכעס במרחב הציבורי ובכך זה מכפיש את השם הטוב של המהפכה ושלי. אני זה לא השם שלי, אז בתוך תוכי לא נפגעת. אבל השם "מהפכה של אהבה" או אייל יכולים להפגע. להבנתי לשון הרע, זה להגיד על מישהו משהו שעשוי להזיק לו, זו אלימות לכל דבר. אם מישהו כועס על מישהו יש **דרכים אחרות** חוץ מלכתוב בשלוש קבוצות בפייסבוק דברים שליליים. "אל תעשה לחברך את ששנא עליך", ואיך הייתם מרגישים אם היו כותבים עליכם דברים שליליים כל כך? איך גאיה היתה מרגישה אם הייתי מלכלך עליה בחוגים שהיא ידועה בהם כתזזנאית? בקבוצה הזו בפייסבוק יש מישהו שהוא מטופל שלי שהתקשר למחרת להגיד לי שהוא מכיר אותי ולא מאמין למילה. בקיצור, בואו לא נעשה את זה. בבקשה בואו נהיה טובים זה לזה ונגדל מתוך הכאב ולא נהפוך אותו לאלימות. היה גם מי שדיבר איתי על גאיה באופן שלילי, ואני עצרתי אותו, כי אני לא מסכים שידברו שלילית וילכלכו על גאיה. אני אוהב את גאיה, היא יקרה לי. כתבתי לה את זה. קראתי את המכתב של גאיה והרגשתי מאחורי הכעס את הכאב שלה, ויש לי רק חמלה. כתבתי לה מכתב פרטי כי כך אני מאמין שצריך – פרטי. הפכנו לתרבות של "האח הגדול" ומלא מציצנות. פייסבוק בכלל הפשיט מאנשים את הפרטיות. אבל בלי פרטיות אין אינטימיות ובלי אינטימיות אין קדושה. באופן פרטי ביקשתי ממנה סליחה אם היא מרגישה שפגעת בי, ושוב מבקש פה בפומבי. אם מישהו נפגע ממישהו שעשיתי/שאמרתי, אם מישהו חושב שאני עשיתי לו נזק, אז אנא ממך מחילה וסליחה, בכנות. לא פעלתי משום כוונת זדון. משתדל להיות מודע למעשיי. אך אם גאיה נפגעה אכפת לי ממנה. אם בעולמה של גאיה אני מצטייר רע, אז כך הדבר, ואני לא מתווכח עם זה ולא בא לערער על זה.

עוד כמה התייחסויות לכמה דברים נוספים שצפו בפוסט ובטוקבקים:

* לגבי הקהילה – מהפכה של אהבה היא רעיון ומשימה, ולא מסגרת חברתית. הקהילה היא מטרה יפה בפני עצמה, אך אינה הרעיון המהותי של המהפכה. כלומר, להיות חברים ולהנות יחד זה נפלא, אך כערך מוסף מבורך ולא כמטרה. באופן גס, מפגש הספיריט החודשי היה הגיבוש שלנו, המפגש השבועי היה ההתפתחות, והעשייה במהלך השבוע השירות. כאשר אנשים רצו להנות מהחברותא אך לא היו פעילים במסגרת, אז נפרדו דרכנו. לא שפטתי אף אחד על עזיבתו, וגיליתי עכשיו שיש כמה ששופטים אותנו על הנתיב. סליחה וסלאם עליכם אחים שלי, בואו נהיה בהבנה ושלו. קהילה שרוקדת ומבלה זה אחלה, אך יש קהילות אחרות נפלאות לכך, ממש נפלאות. זו בהירות.

* לגבי הרמוניה ודיסהרמוניה – זה עניין של חשבון פשוט. אם כדי ליצור את היצירה צריך היה לחלק 100 יחידות זמן עבודה למשל בין 50 אנשים, אז הרמוניה מלאה תהיה שכל אחד יעשה 2 יחידות זמן. נכון? אבל כאשר מישהו עושה מתוך 100 פתאום 10 יחידות בעצמו, ומישהו אחרת עושה יחידה אחת, ומישהו עושה אפס, אז תיווצר דיסהרמוניה. זה טבעי בממלכת האדם, איפה שיש אנוכיות, ולא טבעי בשום מקום אחר. כמובן שלא היינו מעגל הרמוני, אלא קבוצה דיסהרמונית, החכמה היא לקבל כל אחד כפי שהוא כרגע ומתוך זה להעצים לאיזון. כך ניסינו לעשות. בהצלחה יותר או פחות. האתגר של "העושים יותר" היה אכן לא ללחוץ ולהעצים, ובמקביל האתגר של "העושים פחות" היה לא לוותר לעצמם, ובטח שלא להאשים כשמזמינים אותם לעשות יותר בשביל הרמוניה. זה אתגר מוכר בין זוגות, משפחות ושבטים. שיהיה המשך שיעור חיים מהנה בנושא הרמוניה.

* לגבי לחץ להתמסר – יכול להיות שהיה, מצטער אם מישהו הרגיש כך. ממני זה הגיע מתוך עידוד לשנות כיוון מאנוכיות מרוכזת בעצמי לשירות מרוכז בכלל. ההתמסרות לא היתה חשובה לי בלי הכוונה הכנה לתת. אז אם מישהו חווה את זה אחרת, יכול להבין. בכל מקרה, זה לא היה מתוך רוע של מישהו. ייתכן ונעשו שגיאות תקשורת אנושיות תמימות בין אנשים, אל תקחו את זה יותר מידי ללב. תתקשרו ביניכם ותשלימו למען שלום העולם.

* לגבי מוסד הנישואים – לעומת מה שגאיה כתבה זה נושא שלא דובר בכלל באיזשהו מפגש השראה או ערות. אז אין לי כל התייחסות. רק חיבוק כנה ועמוק על כאב שנגרם.

* לגבי האשמה על ניצול מיני – לא היה ולא נברא, ובכלל לא לצאת מחדר המיטות שלי. הכל כשר שם ומקודש. בואו נעשה אהבה ולא מלחמה. וכן, אני אוהב גם נשים וגם גברים, ואוהב בכלל, ודיברתי על זה בגלוי.

* לגבי הנהגה וכספים – כל מי שהצטרף למהפכה ידע שהיא התארגנות מונהגת, ושיש הנהגה. אני מאמין בהנהגה ומי שלא אין בעיה, שלא יאמין, אבל הטבע יותר חזק מאיתנו, ובטבע יש הנהגה וכך להבנתי גם תהיה בחברה עתידית. החכמה היא שההנהגה תהיה בשירות הכלל, הלוואי וכל המנהיגים שהם משרתי הציבור בהגדרתם יהיו בשירות. אני ואריאן וכעשרה אנשים הנהגנו, חלקנו נתנו משרה מלאה ויותר במונחים בבילונים. אפשר להודות לנו על זה, אפשר שלא, אבל אי אפשר להתכחש לזה. להנהגה יש אחריות וסמכות. כך היה לכל אורך הדרך בהסמכת הגרעין הראשוני. אנחנו עומדים מאחורי כל החלטה שנעשתה, הכל היה בראייה הוליסטית כוללת עד כמה שהייתה, ובכוונה טהורה ולטובת הכלל. ההנהגה תמיד היתה אחראית לעניינים הכספיים ובכלל הניהול הכספי והאסטרטגי. אני קיבלתי סמכות באמון מלא של קונצנזוס מתחילת הדרך, אחרת לא הייתי נכנס לזה. מעולם לא קיבל איש מההנהגה שקל לכיסו הפרטי! יש בפלא בשבוע הקרוב 3 פעילויות (תתעדכנו בתכנייה, או בפייסבוק הפתוח). ניהול הקופה היה ונשאר באופן אחראי ומונהג. בשלושה חודשים האחרונים אנחנו מאד פעילים, וגם תכנון והיגוי הוא פעילות. בנוסף להיגוי הפעלנו את התכנייה החודשית, הוצאנו ניוזלטרים, הפייסבוק מתעדכן מידי יום, הפעלנו פרויקטים, ועוד. בקיצור **המהפכה חיה ובפעולה**. גאיה כתבת שיש לך קושי לגבי הכסף, אבל כל קופת המהפכה בשירות ההתארגנות "מהפכה של אהבה", והסמכות לניהולה היא בידי ההנהגה של ההתארגנות, כך היה וכך הווה. כלום לא השתנה. הדוח"ות הכספיים בשקיפות מתוייקים במשרד.

* לגבי ההווה והפרק הבא – למהפכה של אהבה כבר היו שני פרקים מובחנים. הפרק השלישי בדרך. בקרוב נצא בפרויקט חדש שגרעין היגוי הוגה כבר חודשיים. אנחנו רוצים בהמשך להתמקד בשלושה נושאים קונקרטיים: "שלום במזרח התיכון", "צדק חברתי/כלכלי/סביבתי" ו-"זכויות בעלי חיים". ולאפשר גם מסגרת התפתחות בנתיב ברור יותר, וגם מסגרת עשייה בנתיב מסודר יותר. הכל לפי אותו "אני מאמין" שתמיד היה במהפכה. יכול להיות שנשחרר את הפלא ויכול להיות שלא. עוד לא בטוח. כרגע אנחנו עוד מחזיקים גם אותו וגם את החמ"ה בכרם. מהפכה של אהבה חיה ונושמת ורק צורות מתחלפות.

* לגבי שיח פתוח – אם יהיה רצון כן של כמה אנשים לשיח בוגר שלא בהקשר מאשים או צדקן אלא בהקשר קשוב שרוצה קירבה והבנה אז ממש בכיף. אני לשירותכם. בכלל, אם אראה מי מכם ברחוב יתרחב ליבי.

זהו. אני שם מאחור את הפרשה הזו, שיש בה משהו עצוב כי יש בה כאב וכעס.
הכל לטובה כמובן. היא יצרה קצת כאוס בלבבות אנשים. אבל סדר זה חיים וכאוס זה תנועה. תנועה זה טוב.

אני נשאר עם תהייה מסוימת, ואשתף אתכם, היא בשבילי מכל הסיפור, אבל אם מישהו רוצה לתהות איתי אז בכיף:
אני תוהה האם אפשר להיות עמדה נחושה ולא לייצר התנגדות?
זו לא שאלה שדורשת תשובה, אלא יותר ניסוי ותהייה.

לסיום, משהו של אמה המחבקת שיש להם ערב בפלא היום ב19:30:
"שירות ללא תמורה הוא האימון הרוחני הנעלה ביותר.
אם את/ה טוענת/ת שהגעת לשלמות אחרי שבצעת סדנה, או טיפול או קורס, אז אני לא מקבלת זאת.
אני חושבת שזה לא אפשרי. לצאת אל העולם ולשרת אותו זה תרגול רוחני ורק הוא יביא לשלמות והארה.
אם את/ה רוצה לסיים עם האויבים שממתינים עמוק בתוך ליבך, עליך לשרת את העולם.
רק אחרי זה נוכל לדעת עד כמה המדיטציה שלנו יעילה, רק אז נוכל לדעת האם עדיין קיים כעס בתוכנו."

יאללה, דיברתי מספיק.
עת לעשות.

אהבה,
אייל